

til at se Tanker dukke glimtvis frem hos ham, som først paa andre Steder tages frem til selvstændig Behandling.

— Vi se os da om blandt hans andre Dialoger efter en udførligere Behandling af Kvinden. Vi behøve ikke at lede længe. I den berømteste af dem alle, i „Staten“, finde vi et helt Af-snit viet til Kvinden, et helt kvindeligt Skuespil, som Platon selv kalder det, opført.

Man mærker ogsaa her, at Platon kun med Sky har givet sig af med Kvinden, et Æmne, der for ham staar i saa nøje en Forbindelse med det i Mennesket, der bør være viet til Underkuelse. Det antydes ved de forskjellige Forsøg, Sokrates gjør paa at slippe fra Sagen, inden han endelig af sine Tilhørere nødes til „at opføre det kvindelige Skuespil, efter at han i den foregaaende Samtale har opført det mandlige“. Han nødes, sige vi, thi i Undersøgelsens Løb er man rendt lige bus paa Kvinden, eller rettere, paa Hunnen.

Thi Spørgsmaalet, der stilles, er dette: hvorledes skulle vi forbedre det levende Væsen Mennesket, hvorledes bringe det til dets Evners Højdepunkt? Svaret bliver et nyt Spørgsmaal: hvorledes bære vi os ad overfor andre levende Væsner, hvordan blive de saa duelige som muligt? I Lighed med vor Fremgangsmaade overfor Dyrene maa vor Fremgangsmaade være overfor Mennesket. Det maa opdrættes som hine. Det udgjør med hine en fælles Klasse, de levende Væsners Klasse, det deles som hine i to Underklasser, Hanner og Hunner. Derfor kræves det, at der drages Sammenligninger mellem Mand og Han, mellem Kvinde og Hun. Udgangspunktet er, som man ser, Dyrelæren, og dette præger hele Undersøgelsen, der fører Følgeslutninger med sig, som maaske forekomme Platon ligesaa forbavsende som nogen anden.

Platons „kvindelige Skuespil“ har været skæbnesvangert for ham: det har berøvet ham alle dydige Statslæreres Gunst, ja, det har været saa nærvædet at gjøre hans Navn berygtet, at kun netop et saadant i Aandens Verden straalende Navn som hans havde kunnet udholde Anløbet — uden at ruste. For dem, der skulle fremstille det platoniske Statssystem, er det jo ikke muligt at faa tilsløret „Pletten“ deri, Kjønnenes Krydsning efter Dyrenes Mønster. De maa fremstille den, og saa skyndsomst korse sig over en stor Aands Forvildelse.

Men denne saakaldte Forvildelse gjør hos Platon i Virke-